

L'Ascensió del Senyor

Jesús, fidel a l'amor fins a la mort, ha estat glorificat amb Déu per sempre, i nosaltres l'admirem i l'aplaudim.

La nostra feble raça humana, amb Jesús, ha entrat en la vida de Déu.

Per això, qualsevol home i qualsevol dona té una dignitat divina.

Jesús va al davant nostre, ens ensenya a viure la vida ara, i ens crida a estar després amb ell en la seva vida gloriosa.

A nosaltres, com van fer els apòstols, ens toca, guiats per l'Esperit Sant, continuar la seva obra.

La nostra esperança és compartir, ara i per sempre, la mateixa vida de Jesús.

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit.

Després de la passió, se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: “Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant”.

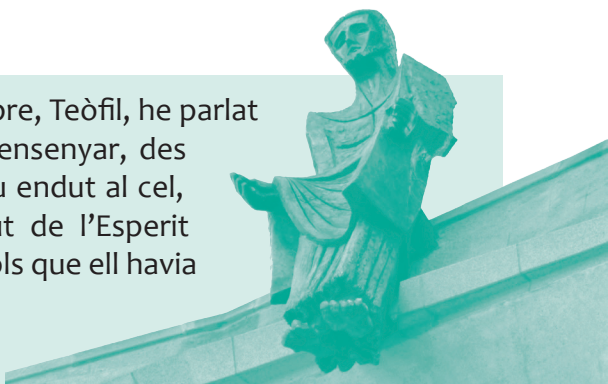
Els qui es trobaven reunits li preguntaven: “Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel?”

Ell els contestà: “No és cosa vostra saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra”.

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista.

Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: “Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús, que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel”.

(Fets dels Apòstols 1,1-11)

Cada any, en la solemnitat de l'Ascensió del Senyor, llegim el començament del llibre dels Fets dels Apòstols, que és un llibre que va escriure sant Lluç com a continuació del seu evangeli.

Aquest relat que ens presenta Jesús pujant al cel el trobem també al final dels evangelis de Lluç (24,50-53) i de Marc (16,19-20). En canvi, els evangelis de Mateu i de Joan no presenten aquesta escena. Però tots, d'una manera o d'una altra, ens transmeten el mateix: que Jesús

va ser vist viu pels seus deixebles després de la seva mort, i que van experimentar que Jesús, com a home, comparteix ara per sempre la vida de Déu. També van experimentar la crida a continuar la seva obra i ser testimonis seus amb la força de l'Esperit Sant, i van sentir el gran goig de saber que la condició humana comparteix ja ara la vida de Déu, de manera que tots els homes i dones estem cridats, més enllà d'aquest món, a arribar allà on Jesús ja ha arribat.

Quaranta dies

El relat de l'Ascensió explica que Jesús se'n pujà al cel al cap de quaranta dies de la seva resurrecció. El nombre quaranta, en la manera d'expressar-se de la cultura jueva, vol dir un període llarg (com els quaranta anys d'Israel al desert o els quaranta dies de dejuni de Jesús). Seguint aquesta tradició, la festa de l'Ascensió se celebrava al cap de quaranta dies de la Pasqua, és a dir, el dijous després del sisè diumenge de Pasqua. Darrerament, però, en suprimir-se a la majoria de llocs la festa laboral del dijous, l'Ascensió se celebra el diumenge següent. Però tant és: l'important és celebrar, amb tot el goig, el que l'Ascensió del Senyor Jesús significa per a nosaltres cristians.

És realment just i necessari,
és el nostre deure i és la nostra salvació,
Senyor, Pare sant, Déu omnipotent i etern,
que sempre i en tot lloc us donem gràcies.
Perquè Crist, Senyor nostre,
després de la seva resurrecció,
s'aparegué palpablement a tots els seus deixebles
i, davant d'ells, se'n pujà al cel,
per fer-nos participar de la seva divinitat.
Per això, ple de la gran joia de la Pasqua,
d'un cap a l'altre de la terra tot el món exulta;
i també els àngels i els arcàngels,
i tots els estols celestials,
canten l'himne de la vostra glòria tot dient:
Sant, Sant, Sant és el Senyor...

(Prefaci II de l'Ascensió del Senyor)